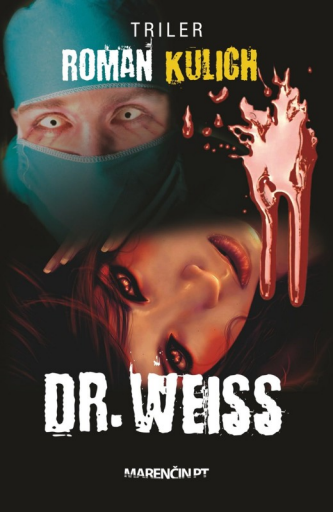

The poster features a dark, moody background. In the upper left, a man's face is partially visible, wearing a blue surgical cap and a matching mask that covers his mouth and nose. Only his eyes are visible, looking directly at the viewer with a chilling expression. In the lower right, a woman's face is shown in a close-up, her head tilted back and her mouth wide open in a scream or gasp. Her eyes are wide and staring. To the right of the woman's face, there is a large, stylized splash of red liquid, resembling blood, with several droplets falling from it. The overall tone is horror and suspense.

TRILER

ROMAN KULICH

DR. WEISS

MARENČIN PT

*Rozhranie medzi životom a smrťou býva nepatrné, matné.
Kto môže povedať, kde jeden končí a kde ďalší začína?*

Edgar Allan Poe

Roman Kulich
Dr. WEISS

MARENČIN PT

© Roman Kulich, 2015
© Marenčin PT, spol. s r. o., Bratislava, 2015
Jelenia 6, 811 05 Bratislava
marencin@marencin.sk www.marencin.sk
Cover © Marenčin Media, 2015
Design © Marta Blehová, 2015
Jazyková úprava Sylvia Sachs
503. publikácia, 1. vydanie

ISBN 978-80-8114-565-0

Zovrel ho intenzívny pocit.

Akoby všetko navôkol tancovalo.

Bláznivý, nenapodobiteľný rytmus, raz kolísavý, raz hopkavý. Inokedy zasa ospalo balansujúci.

Pozoroval hrany starších meštianskych domov, obrysy zaparkovaných áut, hviezdnatú oblohu a jej odraz v špinavých kalužiach.

Vlastné pocity mu pripomínali drogové delírium, no vedel, že sa práve stabilizuje a dostáva do normálu.

Postával uprostred ulice, rozkročený ako bájný antický Grék, s dlaňami oproti nebu a očami zabodnutými do šera vlhkých nadzemných katakomb. V jeho žalúdku ešte stále doznieval prazvláštny bzukot. Akoby sa mu v ňom na moment, maličkú nanosekundu, usídlil krdeľ pažravých kobyliiek.

Následne všetko zmizlo. Ten stav morskej nevoľnosti, miernej malátnosti, či šum hmyzích krídel v útrobach. Ostal tu len on. Prázdna ulica a ošarpané steny domov.

Konečne sa mohol vydať za cieľom.

Najprv spravil pár krokov, náhle sa zastavil a nadýchol. Vzduch bol studený, ale čistý, doslova ho chlípal ako blahodarnú vodu uprostred púšte. Uvoľňoval sa a naberal potrebnú energiu. Vykročil iba ležérne, akoby sa iba prechádzal prímestským zeleným parkom potrebujúc si prevetrať myseľ, rozhýbať kosti a popremýšľať o naliehavých záležitostiach... No práve teraz ho hnalo dopredu ukrutný hlad. Zdalo sa mu, akoby nejedol večnosť.

Keď si hladný, si iný...

Tá príznačná veta z nejakého reklamného sloganu mu práve v tejto chvíli pripadala rozumnejšia než všetky dávne múdrosti zaznamenané v preblesknutiach dejín.

Skutočne sa cítil nesvoj. Ba čo nesvoj? Zdalo sa mu, akoby mal

okamžite vypustiť dušu. Aké bláznivé zistenie! Uchechťol sa nad vlastnými úvahami.

Akoby som mal len obyčajne umrieť.

Vlastne sa opäť ocitol ponorený vo vlastnom vnútornom príbehu. Bude si ho aj pamätať? Netušil. Občas si vybavil viac, inokedy len holé útržky. Akoby z košatého ovocného stromu obral len spodok koruny. Omrvinky... Možno keď sa prebudí, keď precitne do reality, azda si premietne všetko.

Aj tak to celkom nechápal.

Bolo to jeho podvedomie? Lucidné sny? Astrálny svet či súbežná realita? No znelo, chutilo a vyzeralo to tak skutočne! Nenormálne realisticky... A on bol v tomto svete iný. Úplne... Akoby sa v ňom prebudili všetky dávne chute a túžby. Zlo, dobro, i smrť... Temnota prikrýta slabnúcim svetlom sa predierala na povrch. Ale nebránil sa. Naopak. Páčilo sa mu to.

Začal kráčať rezkejšie, popiskoval si Beethovenovu melódiu Pre Elišku a na dobrej nálahe mu neubralo ani to, že bol bosý a nohy ho začali oziabať od mokrých kaluží vody, ktorými bol asfalt posiaty ako koža pardála uhľovými škvrnami.

Všetko sa zdalo byť rovnaké. Presne ako minule.

Tá istá noc, totožné zvieracie pocity a inštinkty, ktoré mu dodávali sebadôveru. Vedel, že v tomto polosne opäť narazí na bod, ktorý ho vábil najviac. Hnedovlásky. S akou rýdzou rozkošou ich lovil. S akou okázalosťou vedel zatnúť zuby do teplej kože. Jazykom chliptať sladko-slanú krv, trhať svaly, vypúšťať ich život ako vzduch z obrovskej nafukovacej napodobneniny... Bez emócií. Bez empatie... Tu sa nachádzal v inom vesmíre. Tu bolo povolené všetko. Jeho vnútro sa otvorilo ako temná Pandorina skrinka, z ktorej vykukli všetky neresti, aké dokázal obsiahnuť.

Na takomto mieste sa ich však nemusel báť.

Presvedčene zahol za roh uličky a pred sebou zazrel svetlá kosto-
la, ktorý sa týčil k nebu ako nekonečný špicatý pahorok. Pred ním sa
vynímali lavičky, čierna rozstrapkaná tráva a pár postáv. Ženských
postáv.

Rozbehol sa. Nečujne prekonával čoraz menšiu vzdialenosť
medzi ním a nič netušiacimi obeťami. Jeho tieň sa mihotal po ste-
nách sivých budov ako obrovský letiaci netopier. Démon z rozteče-
nej tmy.

Dychčal a usmieval sa. Na jeho mierne ružových lícach to vyze-
ralo ako úškľabok nezrelého výrastka, ktorý sa ženie za loptou s vi-
dinou vytúženého skórovania... Cítil sa byť silný. Skoro jedinečný.
Trestajúci. A zmysluplný...

Vyšprintoval na okrúhly ostrovček zelene, ktorý obkolesovali ako
nemí drevení strážcovia – staršie lavičky. Na dvoch z nich sedelo pár
dievčat. Vyzerali, že sú tu spolu, len sa nezmestili na jednu. Zastavil
sa a odhadoval situáciu, kým ho niektoré nezbadajú. Na okolí nikto
nebol. To zaregistroval ako prvé. Nad ním si pokojne plávali nízke
mraky, v jazere plnom hviezd a ich strýka mesiaca.

Dievčatá nenútene džavotali a hlasito sa smiali. Nechty zakvačil
pevne do kože dlaní, následne zareval. Najhrôzostrašnejšie, ako len
dokázal, alebo ako mu jeho hlasivky dovolili. Spôsobom zvera z taj-
plných lesov. Ale nebol už práve teraz podobným stvorením?

Možno. Tu... Azda áno.

Spravil dva rýchle skoky a vrhol sa na prvú skupinku. Ešte stále
mohol využiť ich aktuálny šok...

Nespoznával sa. Nie. Dnes boli jeho apetít a chuť mordovať také
vehementné, že skoro nestíhal hrýzť do pulzujúcich tepien, trhať stále
horúce srdcia a s neutíchajúcou energiou ich vkladať do rozďave-

ných úst. S prvou skupinkou skončil veľmi rýchlo, potom sa ako-tak vydýchal a poobzeral na periférii prázdneho okrúhleho námestíčka po ďalších chodoch. Rozutekali sa. Ako splašené stádočko. Jeho úlohou bolo teraz pomôcť im dosiahnuť konečný pokoj. Zaregistroval najbližšie dievča, ktoré sa potkávalo, neustále obzeralo a jeho vypúlené lesklé okále svietili ako dva majáky na kraji pokojného mora. Musel sa nad tou bezradnou zúfalosťou pousmiať... Kráčal si po ňu. Nie, neutekal, iba zrýchlil krok, aby mu neodbehla, pretože videl, že ako práve vrhnuté srňa ledva prepletá nohami. Dokonca zacítil moč. Kyslý a páliaci vo všetkých čuchových receptoroch. Moč plný vône obáv zo samotnej blížiacej sa matičky Smrti...

1

Doktor Weiss sa poobzeral po svojej ambulantnej miestnosti a neustále ním pretekal pocit, že je tu čosi nesprávne. Že tu niečo chýba, že by sa dalo všetko omnoho viac vyšperkovať, hoci do zariadenia investoval neuveriteľné toky aktív a jeho oddaná sestrička a súputníčka Oľga mu často prízvukovala, že takto vybavenou ambulanciou nedisponujú ani v najšpičkovejšej európskej nemocnici.

Vždy býval perfekcionista. Mal to v sebe. Ako niekto umenie hrať na klavír. Majstrovstvo variť úchvatné kuchárske diela, zručnosť klať či presvedčovať váhavých ľudí.

On nosil vo vienukú tajomstvo byť perfektným vo všetkých smeroch. Pravdaže, dodržať to bol nadľudský úkon. Ale už len pre ten pocit, že vo väčšine bodov sa mu v takomto aspekte darí, ho naplňal až za horizont siahajúcim pozitivizmom.

Dnes tu mali menšiu aziatku.

Jej meno sa vyslovovalo Sičun, no v podstate mu na ňom nezá-

ležalo, vlastne na ničom, čo sa nejako osobitnejšie tejto útlej žienky týkalo. Stala sa len ďalším tovarom. Prínosom vytúžených financií. Dost' obstožného balíka, ktorý mu vypomôže. Občas bývalo zákazníkov ako maku, inokedy to trošku viazlo, no na nedostatok kapitálu sa nikdy sťažovať nemohol a dúfal, že ani nebude. Oľga mu spomínala, že je dcérou nejakého úspešného taiwanského podnikateľa v oblasti nehnuteľností. V tom ohľade si musel dávať pozor, pretože by mohol byť v prípade komplikácií nebezpečný. Nič mu nedokázalo nahnať strach viac, než vyvolanie pocitu, že jeho biznis môže byť ohrozený. Zasvätil mu úplne všetko.

Čas, zdravie, osobný život. Myšlienky. Doslova sa doň prevtelil.

Sičun už ležala prichystaná a nahá na lôžku.

Vyzerala celkom atraktívne. Detská tvárička, tmavočervené vypuklé bradavky, chudé, ale zdravé telo. No neprítahovala ho. Po smrti ženy ho upútala málokto. Azda Oľga. Ale tá predsa vždy... Pred pár minútami mu doniesla výsledky všetkých testov, ktoré boli pred prevádzaním úkonu nevyhnutné, a on po krátkej zrakovej analýze usúdil, že je proces v rámci normy, aj keď zvýšený tlak a kardio pulz by mali byť na nižšej úrovni. No, pravdaže, to pripisoval aktuálnej pozícii zákazníka a jeho prirodzenému strachu z nasledujúcich minút. Tušil, že sa bojí, a zároveň túžobne teší.

Tak ako všetci.

Veď nie každý deň zomriete a následne ožijete...

To sa len tak často nestáva.

Sičun sa ozvala sama. V telefóne znela detským hláskom, sympatickým, ale mierne infantilným, no nepripisoval tomu dôležitosť. Prvotné informácie a pokyny interpretovala, ako vždy, Oľga. Samotné stretnutie a špecifiká aktu už v konečnej fáze dohadoval so zákazníkom on. Sičun, ktorá momentálne študovala v Čechách, sa mu priznala, že jej tento počin opísal kamarát, ten to počul od ďalšieho, on

od druhého. Takisto jej poskytol kontakt. Verbálna reklama a lacný virál boli vždy najlepším pomocníkom zručnej práce. Doktor Weiss mal veľmi okázalú povesť. Vedel o tom. Ozývajúci sa ľudia skoro vždy spomínali iba pochvalné ódy, ktorými ich častovali priatelia či známi, ktorí boli doktorom nejakým spôsobom konfrontovaní. Záležalo mu na jeho povesti. Muselo. Číslo, na ktoré sa zákazníci ozvali, vždy po ďalšom hovore zmenil... Musel byť až nepochopiteľne opatrný. Takisto presun na miesto výkonu býval veľmi komplikovaný a bezpečne utajený. Pacienti nemohli mať o jeho umiestnení žiadne vedomosti. Nikdy.

Žil v tmavej časti spoločnosti. To, čo už dlhší čas vykonával, sa považovalo za nelegálne, preto bola jediná forma vylepšovania jeho mena výmena poznatkov z úst do úst. Všetko prebiehalo v najprísnejšom utajení, dlhým a špecifickým overovaním potenciálnych záujemcov, ktoré si vždy vzala na paškál Oľga. On vedel, že sa kolíše na hrane. Ale ten pocit bol koniec koncov povznášajúci.

Zavolať Oľgu a pokynul jej, nech pacientku uspi. Po nasadení narkózy sa len tak chvíľku díval, pozoroval krivky bezvládneho tela, tak ako sa maliar sústredene okúňa pri bielom plátne, ktoré onedlho pretvorí v dokonalé dielo. Oľga čakala obďaleč. Nerozprávala, skoro nedýchala. Vedela, že hoci je doktor Weiss celkom vlúdny, mierne netradičný päťdesiatnik, v tejto posvätnnej chvíli musí mlčať. A tak ostala ticho. Blondavé kučierky vlasov jej padali neposlušne do očí, no neupravovala ich. Len ďalej nehybne zazerala. Na bielej tvári jej zrazu vystúpil rumenec a vzápätí si zahryzla do spodnej pery. V lekárskej kombinéze, zloženej z plášťa, trička a stredne dlhej modrej sukne, vyzerala pôvabne. To na nej Weiss odjakživa miloval. V hocijakom odeve pôsobila ako dokonale upravená šľachtická. Impozantne.

Prestal sa kochať nehybným telom aziatky a pripravil sa na zásah. Pacienti k nemu chodili s jedinou jednoduchou, no pritom presnou prosbou.

Usmríte nás a opäť privediete k životu!

Áno, pre niekoho to mohlo vyzeráť neuveriteľne, no v dnešných časoch chceli ľudia čoraz častejšie okúsiť horkosť či pikantnosť samotného skonania. Na chvíľku sa pomyselne dostať na druhú stranu a opäť nepoškodené vrátiť. Tá odveká zvedavosť, či omamujúci strach?

A on im to dokázal umožniť.

„Podajte mi, prosím vás, nástroj,“ nadstrčil ruku k asistentke.

Olga sa rozrušene (hlavne kvôli prerušeniu statického postoja) pohla a ihneď mu ponúkla žiadanú vec.

Doktor odstránil narkózu a pozoroval Sičun. Potreboval ju len mierne omámiť. Nič viac. Musela vnímať, inak by to nemalo žiadnu duchovnú, aj keď podľa niekoho iracionálnu, hodnotu.

Sičun zažmurkala. Ostala pri vedomí a na jej svetločervených perách sa vyformoval znavený úsmev.

„Začnite,“ zašepkala lámane. „Poďme na to! Rýchlo!“

Doktor Weiss uchopil pevne veľký igelit, preložil a natiahol ho, ako záclonu tesne pred skladaním, do súmerného obdĺžnikového tvaru. Sičun ho sledovala s pôžitkom, zvláštnym zvráteným chcením a rastúcim odhodlaním. Momentálne bola zviazaná koženými popruhmi, avšak nie extrémne, aby sa v prípade zvlývania či krčcov vážnejšie neporanila. Doktor jej napokon priložil igelit na tvár, pritlačil ho na ústa a nos a potom obmotal okolo hlavy. Neustále ťahal a pevne pritiskal. Sičun sa o chvíľku začala dusiť.

Olga zatiaľ sledovala pacientkino potenciálne netradičné správanie. Ak by náhodou doktor nezvládal situáciu, bola tu práve ona, aby

priložila pomocnú ruku. Vedela, že v minulosti sa zatiaľ nič podobné neudialo. No pripravenosť na všetky varianty bola vždy na mieste. Sičun sa už pozvoľne dusila. Jej mladé telo sa zvíjalo ako telo delfína brodiaceho slaný oceán. Popruhy ju držali a doktor Weiss nepolavoval. Displej na EKG prístroji ukazoval prudké výkyvy tepu, dokonca sa jej občas zazdalo, akoby vyšiel z obvyklého „normálu“ – potom by museli použiť pri celkovej kardiopulmonálnej resuscitácii defibrilátor... Už ho predtým párkrát aplikovali, avšak vždy sa všetko vrátilo do normálu, takže sa neobávala. Po chvíľke sa Sičunino telo odrazu prestalo metať a bezvládne kleslo na lôžko. Doktor povolil zovretie, uvoľnil igelit a ihneď ho oddelil od pacientkinej hlavy. Ležala a nevýkazovala žiadne známky života. EKG prístroj však bol zjavne proti.

Za toto všetko si zaplatila také nekresťanské peniaze?! Za chvíľkový pocit pominutia a objatie samotnej čiernej kňažnej, dumala, ako už po mnohokrát, Oľga.

Choré... Azda i naivné!

Pozorovala nerovnomerné krivky na displeji a čakala na Weissov pokyn opäť navrátiť aziatke drahocenný dych. Vyzeral unavene a všimla si, že mu na líkach nabehli jemné fialové škvrny. Aj na neho doľahol vek a stresom poznačený spôsob života. No nebolo to nič vážne. Díval sa dole, akoby si s vehementným záujmom obzeral špice bielych topánok, a odrazu zdvihol pravú ruku. Štartovacie gesto. Musia začať s celkovým oživovaním.

„Samozrejme,“ zašomrla Oľga, pričom nelenila a okamžite sa snažila zachrániť Sičun. Nedostatok kyslíka a živín pre mozog prinášal po štyroch či piatich minútach nezvratný proces celkového poškodzovania. Resuscitovala, pričom cez umelú trubičku, aká už býva v povinnej výbave každého modernejšieho vozidla, no u nich v trochu sofistikovanejšom vydaní, vydychovala do pľúc Sičun

potrebný vzduch. Zároveň sa snažila masírovať srdce. Tieto úkony už poznala ako Otčenáš. A v podstate... aj omnoho lepšie.

2

Zastavil. Videl všetky pohyby dievčat, počul ich žalostné stony či výkriky, čuchal octový pot a vlhkosť pohlavných orgánov. Sám sebe pripomínal nabudeného loveckého psa pri väčšej akcii. Odrazu ucítil, ako ho začína čosi nešpecifikovateľne svrbieť na dvoch miestach na chrbte. Tesne nad lopatkami. Vlastne si umiestnením tých bodov nebol až taký istý. Tričko premočené znojom sa odrazu počuteľne roztrhlo, niečo mu začalo vyliezať z kože, svrbelo to, páliło a v konečnom dôsledku bolelo. Nerozumel. Čudoval sa. Toto sa mu ešte nikdy nestalo...

Odrazu sa zasekol, spomalil krok a nakoniec úplne zastal. Spod jeho lopatiek sa v čírom nočnom vzduchu popretínanom svetom púpavovo-žltých hviezd zatrepotali dve blanovité krídla. Trochu ho ťažili, no nevadili. Prvotné prekvapenie vystriedal druhotný, ale rovnako významný pocit. Spokojnosť. Akoby ich dávno poznal. Déjà vu... Tie krídla k nemu nejako nepochopiteľne patrili a zároveň on patrila k nim. Len to doteraz netušil. Začudovane vyvrátil hlavu a prezeral si lesknúce sa roztvorené vejáre pripravené na použitie. Vyvalene gúľal zrenicami.

Neskutočné!

Skúsil nimi zatrepať. Svaly poslúchli a krídla potvrdili funkčnosť. Už nad tým nepotreboval hľbať. Vedel, že v tomto posmrtnom svete sa jednoducho dejú nevšedné veci. Tak to bolo a inak nebude. Hneď na to sa skúsil vzniesť a na jeho údiv to prebehlo pomerne zložito a ťažkopádne. No po pár usilovných pokusoch konečne

vzlietol niekoľko metrov nad zem, a hoci opäť zaboril nohy do hliny v mestskom parku, nakoniec sa skutočne vzniesol a plachtil ako sova pod klenbou kolosálnej jaskyne. Letel. Sledoval miniatúry pod ním a znovu sa k nemu prinavrátila neukojiteľná chuť loviť.

Mesto pod ním žiarilo ako obrovský putovný lunapark, trblietalo sa, krútilo, svetlá za sebou ťahali svoje farebné stuhy, akoby bol na chvíľku pod vplyvom opojných látok. Všetko splývalo a opäť sa rozlievalo. Bola to harmónia a zároveň kakofónia svetiel a tmy, ktorá ho mierne poblúznila. Len tak krúžil, nechal sa ťahať poryvmi vetra, neskôr s nimi zasa zápasil a hneď nato sa podvolil ako subtilná žienka mocnému milencovi.

Zbadal jedno dievča.

Ukrývalo sa za smetiakom a dúhovky jej svietili dych vyrazajúcim zdesením... Sledoval ju. Aj keď veril, že každé oči dokážu vycítiť iné oči, tentoraz si bol istý, že tie ich sa nestretnú. Plachtil príliš vysoko. Cítil sa ako sokol nachádzajúci sa v poslednej fáze, keď sa strmhlav spustí dole na chrbát vzhliadnutého hraboša.

Stále čupela. Nehýbala sa.

Okraj chladného smetného koša objímala ako vystrašené dieťa svojho rodiča, ktorý by ju mal ochrániť pred všetkými malichernosťami zlého sveta. Dostal sa približne na jej úroveň, pozeral na temeno a pripravil si konečnú fázu avantúry.

Loviť, alebo byť lovený.

Príhodné heslo. Jeho heslo.

Spustil sa dole rýchlejšie ako šmarená skala, trel sa o chladný vzduch a oči ho štipali od narastajúceho atmosférického tlaku. No odolal. V zlomku sekundy jej do útlých ramien zakvačil pazúry, ktoré mu z prstov na nohách vyrazili v priebehu niekoľkých sekúnd, vzápätí po krídlach. Len si to uvedomil až teraz. Jeho telo a mozog

reagovali naprogramovane, v podstate inštinktívne... Akoby bol takýto už veky. Pazúry vyzerali ako skrútené a vysušené šupky z banánov, len oveľa pevnejšie a ostrejšie a na konci sa trblietali čierne špice. Zaboril ich silne pod kľúčnu kosť, pričom mal pocit, akoby ju zo všetkých strán úplne zovrel a dievča pri tom úkone vrieskalo od nečakanej záplavy bolesti.

Nie, nebolo mu jej ľúto. Mal iba neukojiteľnú chuť chlípať červené.

Avšak presne vo chvíli, ako sa vzniesol, keď odlepil zmietajúce sa telo a riavu vlasov, poskakujúcu na tvári asi dva metre od zeme, niečo zbadal...

Dve nenávisťou a úskočnosťou rozťahnuté oči..

Samotné.

V jazere tmy.

Ako obrovské, na jednom mieste sa trepotajúce svetlušky.

Tie oči ho sledovali.

A nevyrážal z nich ani kúsok pochopenia.

Mal pocit, akoby ho zo zlovestnej temnoty pozoroval samotný svetlonos.

Zlaskol sa. Spustil telo na zem, no dievčina dopadla tak nešťastne, že si pri páde na hlavu zlomila krk. Zaprašťanie stavcov možno až v hrudnej chrbtici ho naplnilo zvláštnym chladným pocitom. Akoby všetko sledoval iba z veľkej diaľky, na nejakom projektovom plátne.

Tie oči sa nehýbali.

Iba žmurkali.

Ihneď nato sa začali celkom pomaličky približovať a naberať na rozmeroch.

A on sa náhle prebudil.

Bol tu iba sám. V izbe, v centre Bratislavy. Naokolo sa váľali obaly z chipsov, cesnakových, slaninových, s príchutou syra a smotany. Na stole sa popritom pyšne týčila dopitá fľaša červeného vína, no to, že je červené, dokázal identifikovať iba podľa škvŕn na stole, ktorými bol posiaty. Vedľa fľaše zbadal dva poháre. Vyzerali byť prázdne ako momentálne jeho hlava. Vedľa nich ležal lístok. Hoci mu v zátylku trešľalo, akoby sa tam niekto kutral práve z pece vytiahnutým kutáčom, zomkol sa, pobral zvyšky posledných síl a rukou sa načiahol za kusom papierika.

„Krista!“ zašomral pod náporom prívalu bolestivého tlaku vnútri lebky.

Na lístku stálo:

„Odišla som skôr. Zasa si mal tie tvoje stavy. Bol si ako nepríčetný. Nedokázala som ťa nijako upokojiť, no napokon si zaspal. A bol to taký krásny večer. Škoda...”

Ingrid.“

Doprdele... Cítil sa úplne vygumovane. Vedel, že pamäť sa mu o chvíľku prinavrátí. Dokonca nejaké útržky vnímal, no to bolo asi tak všetko. Realitu spreď jeho sna si teraz nedokázal plne vyobraziť. Zvláštne, no opäť ho pochytí silnejúci dojem, že tieto momentky, že tento zabúdajúci proces je čoraz frustrujúcejší a narastajúci. Dúfal, že to je len chvíľkový stav, hoci tomuto predpokladu nič nenasvedčovalo. No stále veril.

Pokrkval papierik, hodil ho na stôl a postavil sa. Potom horko-ťažko prešiel do kúpeľne, kde sa opláchol a umyl si zalepené zuby.

Útržky sa zatiaľ začali dostavovať, zliepali sa ako puzzle a nadobúdali ostrejšie kontúry.

Vedel, že Ingrid je jeho dievča. To mu bolo sakra jasné, no ako

sa v ten večer dostali k nemu do bytu, ako prebiehal večer samotný, to bol zlatý grál zanesený kopou zápachajúceho hnoja. Upokojil sa a obliekol. Dost' sa predsa opili!

V svojom bizarnom svete, ktorý sa mu začal vnútri hlavy odohrávať od sedení s doktorom Weissom, sa cítil čoraz zmätenejšie a agresívnejšie.

Telo si pýtalo krv. Podivné. Akoby tam, v snoch, čoraz častejšie bažil po drahocennom moku, hoci v reáli mu podobný stav ani len nenapadol. Sekundárny priestor mal však svojím spôsobom rád. V podstate si ho celý vybudoval. Obrovské gotické chrámy. Mestá ako z historických veľkofilmov. Krásne ženy, bájne stvorenia či monštrá. Všetko, čo ho od malička fascinovalo, premietal do druhej existencie, ktorá ho pohlcovala viac a viac. Plne si to uvedomoval. Avšak vábila ho. Akoby zrazu žil dvakrát. Tu a zasa tam. To sekundárne univerzum sa odrazu začalo reálnemu skoro vyrovnávať...

Čo ak však postupne stratí schopnosť dimenzie rozpoznávať a celkom ho pohltia?

Nie. Nechcelo sa mu tým zapodievať, ale z posledných kúskov racionality si ešte stále dokázal uvedomovať, že to rozumné nebude...

Potreboval sa stretnúť s doktorom Weissom, muí mu nejako pomôcť a zastaviť túto šíriacu sa rakovinu. Zatrieť rozkol v jeho mozgu a duši, aby sa nestalo čosi horšie. Potreboval sa „unormálniť“... No Weiss akoby sa prepadol pod zem.

Po prvom nadviazaní kontaktu, či po aplikácii smrti na ňom a potom, ako mu priblížil jeho problém s príliš živými snami či luciditou, mu už Weiss nezdvihol a ani sa neozval. Vedel dobre, že číslo mal šifrované a bolo len na jedno použitie. Takže ak sa mu neozval on, vyzeralo byť zrazu všetko stratené. Nedokázal si ani vo sne vybaviť, kde by mohlo doktorovo tajné laboratórium sídliť. Pred